

Een Weerzien.

lijden, van machteloos medelijden, van ver-giffenis smeeken ook, dat hij haar dat leed berokkende. Zoo liep ze, peinzend, langzaam den weg op, die naar de hoog-gelegen uit-spanning leidde; opeens hoorde ze achter zich levendig voetgetrippel: 't was kleine Frans, die haar naholde. Ze zag hem, en plotseling schoot door haar hoofd de ge-dachte: Nu zijn Klara en Henrik samen. . . . Ze wou ze zien nu, zonder dat ze 't wisten. . . . Ze zei tegen Frans, dat ze ginds, bij de dennen, zoeven twee eekhoortjes opge-schrikt had, die er nog wel zouden zijn. Hij moest eens gaan kijken. . . . En Frans snelde weg, in de blijde verwachting, de diertjes nog te zullen aantreffen. . . . Ze liep terug, dwars door 't bosch, langs kleine, smalle paadjes, snel en voorzichtig, sluipend als een kat, met zenuwachtig-jagenden boezem. . . . Gedurig sloegen de takken haar in 't gezicht, of kwetste zij zich aan een doren, maar ze voelde 't niet. . . . Ze dacht alleen: ik zal ze zien, samen, Klara en Henri. . . . Tot dicht achter hen kroop ze, met kloppend hart, de lippen stijf oopen geperst, het zweet gutschend langs haar heete wangen. Ze zag hen beiden, door 't warrelig takkennet, liggend onder een hoogen, knoestigen eik, bij 't fluister-kab-belende water: Klara, leunend tegen Henri's borst, de groote, zwarte oogen naar hem opgeslagen, terwijl hij, haar hoofd tusschen zijn handen vattend, haar telkens kustte op mond en voorhoofd en wangen

O, de uren, die ze dien dag nog had moeten doorbrengen in 't gezelschap van de anderen! Ze had moeten lachen, schertsen, vriendelijk-zijn tegen Klara, omdat niemand mocht merken wat er in haar omging. O, dat comediespelen, terwijl ze in zich voelde al de ellende van de jaloezie en den haat, in haar brandend hoofd de gedachten zich verwarden, duister en ijlend. Bij 't teruggaan, op de boot langs de rivier, was eindelijk verluchting gekomen. Op 't water was 't frisch, van den kant van de stad woei de wind, krachtig en koel, op-bollend 't witte zeildoek waaronder ze zaten, zoodat 't rammelend aan de ijzeren stangen heen en weer flapte. Tegen haar verhit ge-zicht en warm lijf voelde zij heerlijk ver-

frisschend elke strijking van de windgolven. Spreken kon ze niet, daar 't krasse waaien en 't stampend geraas van de machine haar woorden zouden vervagen. Frans leunde naast haar over de verschansing, opmerkzaam kijkend naar 't grijs-witte vlokkend geschuim bij 't snijden van de boot door de deinend-blinkende golfjes. Haar gedachten smolten weg, ze dacht aan haar leed niet meer, in een nevel zag zij de boot en de menschen: boven, hoog, de stuurman, heen-en-weer wendend 't rad, beneden wit en kleurig gevlek van parasols en japonnen, 't uniform van een Indisch officier, 't wuivende tentdoek, de zwierende linten aan den stroohoed van kleine Frans, zwiepend vlak bij haar gezicht. Zoo zat ze, half naar de menschen gekeerd, half naar den stadkant. . . . De rivier, zacht-blauw door de weerkaatsing van den hemel, schit-terde in een verblinding van licht, bosschen en villa's aan de oevers deinsden voorbij, een hengelaar, badende jongens, die als zee-godjes ploeterden in 't water. . . . Opeens een andere boot met vlaggen en wimpels, 't dek vol weeskinderen, die juichten en joelend zwaaiden met petten en hoeden. . . . Ze voelde de kilte verstijvend over haar lichaam, als een ijskoude doek, die onder haar kleeren over haar brandend-heete lijf werd gerold, en bij elken windstoot zich dichters sloeg er omheen. . . . Toen de boot langzaam 't haventje instoomde, ontwaakte ze uit haar kille be-zwijming.

Een paar dagen daarna, op een avond, kwam Klara vertellen, dat 't engagement van haar en Henri Heerlen wel spoedig publiek zou worden. Ze hield niet veel van de Hol-landsche heeren, ze vond ze suf en zeurderig, maar Henri was zoo anders met zijn scherp-bijtende geestigheid, en nu en dan dat melan-cholieke, dat ze lakschheid had genoemd: ook dat vond ze bijzonder en interessant.

Marie luisterde, eerst kalm-berustend, stil-weemoedig, maar terwijl Klara voortsprak, vloeide al haar droeve zachtheid weg, en voelde ze opkomen den haat, den pijn-schok-kenden haat. De begeerte was opeens in haar, Klara beet te grijpen, te schoppen, te slaan, te rukken aan haar zwart-glanzend